

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 176 (XX) — Nr. 298

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 aprilie 2008

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 117 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 127 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii	9-10
Decizia nr. 118 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 229 din 4 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) și (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	11-13
Decizia nr. 121 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă	4-5	Decizia nr. 238 din 4 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	13-15
Decizia nr. 122 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 ¹ , art. 299, art. 317, art. 318 și art. 322 din Codul de procedură civilă	5-7	Decizia nr. 311 din 13 martie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală	15-16
Decizia nr. 126 din 19 februarie 2008 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. 1 din Codul familiei	7-9		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 117 din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petre Gudă și Nicușor Sârbu în Dosarul nr. 1.438/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.438/30/2007, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 79 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză în care s-a formulat o cerere de scutire de la plata taxelor de timbru, cerere respinsă printr-o încheiere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât prevede că încheierea prin care s-a respins cererea de asistență judiciară nu este supusă niciunei căi de atac.

Tribunalul Timiș — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, făcând, de asemenea, referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorii acesteia, îl constituie prevederile art. 78 alin. 3 din Codul de procedură civilă. La data sesizării Curții, în urma modificării Codului de procedură civilă prin Legea nr. 219/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, soluția legislativă a textului de lege criticat se regăsește în cuprinsul art. 79 din Codul de procedură civilă, asupra căruia se va pronunța Curtea prin prezenta decizie. Acesta are următorul conținut: „*Încheierile prevăzute la art. 77 alin. 3 și la art. 78 alin. 2 nu sunt supuse niciunei căi de atac.*”

Excepția este raportată la dispozițiile art. 129 din Constituție referitoare la folosirea căilor de atac și art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul persoanei la satisfacție efectivă din partea instanțelor juridice naționale împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce sunt recunoscute prin Constituție sau lege.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra prevederilor art. 78 alin. 3 din Codul de procedură civilă, ce conțineau soluția legislativă cuprinsă în prezent în art. 79 din Codul de procedură civilă, s-a pronunțat, prin mai multe decizii, dintre care menționăm Decizia nr. 435 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.213 din 17 decembrie 2004.

Curtea a reținut că nu poate fi primită critica potrivit căreia dispozițiile legale criticate ar aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac, deoarece sub acest aspect opțiunea legiuitorului a fost impusă de exigența soluționării cu celeritate a procesului dedus judecătii.

Cât privește art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul persoanei la satisfacție efectivă împotriva actelor care îi violează drepturile fundamentale ce sunt recunoscute prin Constituție sau lege, Curtea observă că nici acesta nu este încălcat de vreme ce legiuitorul nu a conferit încheierii autoritate de lucru judecat, oferind solicitantului posibilitatea de a reitera cererea, probând apariția, existența sau persistența stării de nevoie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Petre Gudă și Nicușor Sârbu în Dosarul nr. 1.438/30/2007 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 118
din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tofalvi Zoltan și Tofalvi Maria Ilona în Dosarul nr. 1.222/43/2006 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

La apelul nominal se prezintă apărătorul autorilor excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul autorilor excepției solicită admiterea acesteia, arătând că textul de lege criticat îngreudește accesul reclamantului la justiție, deoarece nu mai poate face cerere de chemare în judecată a altei persoane care ar putea să pretindă aceleași drepturi după închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.222/43/2006, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie** a sesizat **Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect un recurs în care s-a formulat o cerere de introducere în judecată a altor persoane.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat aduce atingere accesului liber la justiție al autorilor excepției (reclamanți-recurenți), întrucât nu permite, în etapa procesuală a recursului, introducerea în cauză a altor persoane care ar putea să pretindă aceleași drepturi ca și reclamanții.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, în sensul celor statuate de Curte în jurisprudența sa.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „*Cererea făcută de reclamant se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe.*”

Excepția este raportată la prevederile art. 21 din Constituție referitor la accesul liber la justiție.

Examinând excepția, Curtea observă că, potrivit textului de lege criticat, închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe constituie momentul procesual până la care reclamantul poate să depună o cerere de chemare în judecată a unei alte persoane ce pretinde aceleași drepturi, cerere care se va judeca în cauza

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 57 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Tofalvi Zoltan și Tofalvi Maria Ilona în Dosarul nr. 1.222/43/2006 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 121 din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elvila” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.305/103/2007 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.305/103/2007, **Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză în care s-a formulat o cerere de recuzare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât cererea de recuzare a unui judecător se judecă de către colegii acestuia, ceea ce este de natură să înlăture caracterul echitabil al procesului.

Tribunalul Neamț — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat asigurând o judecată imparțială și garantând dreptul la un proces echitabil pentru cel care formulează o cerere de recuzare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale, pentru argumentele reținute în jurisprudența Curții în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Recuzarea judecătorului se hotărăște de instanța respectivă, în alcătuirea căreia nu poate să intre cel recuzat.”*

Excepția este raportată la dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Elvila” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.305/103/2007 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 122
din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹, art. 299, art. 317, art. 318 și art. 322 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹, 299, 317, 318 și 322 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Șerban Marian în Dosarul nr. 5.642/62/2007 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă apărătorul autorului excepției, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul autorilor excepției solicită admiterea acesteia, susținând oral concluziile scrise depuse la instanța care a sesizat Curtea.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 septembrie 2007, pronunțată în **Dosarul nr. 5.642/62/2007 Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 282¹, art. 299, art. 317, art. 318 și art. 322 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect o contestație în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece din conținutul lor rezultă că justițiabilul care a avut o soluție favorabilă la instanța de fond într-o cauză ce nu este supusă apelului nu are nicio cale de atac împotriva unei hotărâri defavorabile pronunțate în recurs. În felul acesta, pentru partea care nu a declarat recurs, pentru că nu avea interes deoarece câștigase procesul în fața instanței de fond, procesul se rezumă la un singur grad de jurisdicție, și anume judecata la prima instanță.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției și de a se prevala de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil. Pe de altă parte, în baza prevederilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură și modalități particulare de exercitare a drepturilor procesuale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă în toate cazurile accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 282¹, 299, 317, 318 și 322 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 282¹: „*Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, litigii al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv, atât în materie civilă, cât și în materie comercială, acțiunile posesorii, precum și cele referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, luarea măsurilor asigurătorii și în alte cazuri prevăzute de lege.*”

Hotărârile instanțelor judecătorești prin care se soluționează plângerile împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate nu sunt supuse apelului, dacă legea nu prevede altfel.”;

— Art. 299: „*Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.*”

Recursul se soluționează de instanța imediat superioară celei care a pronunțat hotărârea în apel.”;

— Art. 317: „*Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:*

1. *când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;*
2. *când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.*

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”;

— Art. 318: „*Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.*”;

— Art. 322: „*Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:*

1. *dacă dispozitivul hotărârii cuprinde dispoziții potrivnice ce nu se pot aduce la îndeplinire;*
2. *dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;*
3. *dacă obiectul pricinii nu se află în ființă;*
4. *dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecării ori dacă un magistrat a fost sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență în acea cauză;*
5. *dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut*

fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;

6. dacă statul ori alte persoane juridice de drept public sau de utilitate publică, dispăruții, incapabilii sau cei puși sub curatelă nu au fost apărați deloc sau au fost apărați cu viclenie de cei însărcinați să-i apere;

7. dacă există hotărâri definitive potrivnice date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate;

Aceste dispoziții se aplică și în cazul când hotărârile potrivnice sunt date de instanțe de recurs. În cazul când una dintre instanțe este Înalta Curte de Casație și Justiție, cererea de revizuire se va judeca de această instanță;

8. dacă partea a fost împiedicată să se înfățișeze la judecată și să înștiințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa;

9. dacă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.”

Excepția este raportată la dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și ale art. 129 privind folosirea căilor de atac. Autorul excepției apreciază că se aduce atingere și prevederilor art. 6 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, însă Curtea observă că, în realitate, autorul face referire la dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Astfel, textele de lege criticate sunt norme de

procedură pe care legiuitorul este abilitat să le instituie în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, cu condiția ca acestea să nu contravină principiilor consacrate de Legea fundamentală.

Curtea reține că atât accesul la justiție, cât și folosirea căilor de atac se exercită în formele și condițiile procedurale instituite prin lege. Astfel, chiar dacă recursul este declarat de partea potrivnică, autorul excepției are dreptul de a-și formula apărățile pe care le consideră necesare și de a combate probele adversarului în fața instanței care judecă această cale de atac.

Totodată, Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia Plenului nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

De asemenea, Curtea a statuat prin Decizia nr. 522 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 993 din 9 noiembrie 2005, că prin dispozițiile și principiile Legii fundamentale nu s-a prevăzut obligativitatea existenței triplului grad de jurisdicție și că reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a statuat că dreptul de acces la tribunale nu este absolut și că, fiind vorba despre un drept pe care convenția l-a recunoscut fără să îl definească în sensul restrâns al cuvântului, există posibilitatea limitărilor implicit admise chiar în afara limitelor care circumscriu conținutul oricărui drept (Cauza *Golder împotriva Regatului Unit*, 1975).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282¹, art. 299, art. 317, art. 318 și art. 322 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Gheorghe Șerban Marian în Dosarul nr. 5.642/62/2007 al Tribunalului Brașov — Secția civilă. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 126
din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. 1 din Codul familiei

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Cristina Cătălina Turcu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Nicolae Dospinescu în Dosarul nr. 87/212/2004 al Judecătoria Galați.

La apelul nominal se prezintă apărătorii autorului excepției, cu delegație la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorii autorului excepției solicită admiterea acesteia, arătând că prin textul de lege criticat nu s-a precizat niciun termen înăuntrul căruia recunoașterea paternității să poată fi contestată, ceea ce contravine prevederilor art. 16, 20, 22, 26, 48 și 57 din Constituție, ale art. 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Textul de lege criticat este în dezacord și cu prevederile Legii nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, deoarece oricine poate contesta oricând paternitatea acestuia, ceea ce contravine interesului său. În consecință, apărătorii autorului excepției solicită completarea textului de lege criticat cu o dispoziție care să prevadă un termen înăuntrul căruia recunoașterea paternității să poată fi contestată. În sensul celor susținute oral se depun la dosar concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că imprescriptibilitatea acțiunii nu este de natură a aduce atingere interesului copilului. În subsidiar, se apreciază că excepția este inadmisibilă, întrucât Curtea Constituțională nu are competența de a completa textul de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 87/212/2004, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 58 alin. 1 din Codul familiei.**

Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect contestarea recunoașterii de paternitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât nu prevede un termen în care se poate introduce acțiunea de contestare a recunoașterii de paternitate, ceea ce provoacă o stare de incertitudine perpetuă referitoare la filiația unei persoane.

Judecătoria Galați opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece este în interesul copilului și al societății să se stabilească starea civilă a unei persoane în concordanță cu realitatea biologică.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece Curtea Constituțională nu are competența să completeze textul legii prin introducerea unui termen în care să se poată contesta recunoașterea de paternitate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional. În acest sens, arată că art.58 alin.1 din Codul familiei constituie expresia preocupării legiuitorului pentru stabilirea unei filiații reale față de tată, astfel încât copilul din afara căsătoriei să poată beneficia de toate efectele care decurg din aceasta.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorilor autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie prevederile art. 58 alin. 1 din Codul familiei, care au următorul conținut: „*Recunoașterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată de orice persoană interesată.*”

Excepția este raportată, așa cum rezultă din încheierea de sesizare și din notele scrise depuse la instanța care a sesizat Curtea, la dispozițiile art. 26 din Constituție privind viața intimă, familială și privată și la dispozițiile Convenției cu privire la drepturile copilului, ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001.

În concluziile depuse în scris la dosarul Curții Constituționale și susținute oral în fața acesteia se arată că excepția este raportată și la prevederile art. 16, 20, 22, 26, 48 și 57 din Constituție, ale art. 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că autorul acesteia solicită de fapt completarea textului de lege criticat în sensul introducerii unui termen înăuntrul căruia recunoașterea paternității să poată fi contestată.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului, așa încât excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 58 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Nicolae Dospinescu în Dosarul nr. 87/212/2004 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr.127
din 19 februarie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Buzescu&Co” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.225/300/2007 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

La apelul nominal se prezintă apărătorul autorului excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul autorului excepției prezintă pe scurt situația de fapt din cauză, apreciind că modificările aduse Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 prin Legea nr. 110/2007 contravin prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece se prelungește nejustificat termenul în care instituția debitoare trebuie să își îndeplinească obligația de plată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că introducerea termenului de 6 luni în care instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare plății nu afectează caracterul termenului rezonabil în care se poate executa o creanță.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.225/300/2007, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii.

Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că actul normativ criticat, cu modificările aduse prin Legea nr. 110/2007, aduce atingere dreptului la un proces echitabil, deoarece permite statului să împiedice, să anuleze sau să întârzie în mod excesiv executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva sa. Totodată, prin Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 se instituie posibilitatea ca o creanță împotriva statului să nu fie integral satisfăcută și se acordă o protecție sporită proprietății private a instituțiilor publice în dauna altor subiecte de drept, titulare de creanțe certe, lichide și exigibile, ceea ce duce la încălcarea prevederilor art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că actul normativ criticat este neconstituțional, deoarece prin prevederile acestuia creditorii sunt lipsiți de posibilitatea de a-și pune în executare o hotărâre judecătorească pronunțată împotriva instituțiilor publice, în situația în care acestea nu plătesc de bună voie. Totodată, se instituie un exces de protecție a instituțiilor publice în dauna creditorului privat și o restrângere nejustificată a exercitării drepturilor acestuia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de

judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 288/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 23 mai 2002, modificată și completată prin Legea nr. 110/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 300 din 5 mai 2007.

Excepția este raportată la prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului și alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular, ale art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și la dispozițiile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 privind protecția proprietății din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin prisma prevederilor art. 20 din Constituție referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția, Curtea observă că prin Decizia nr. 529 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.025 din 18 noiembrie 2005, a reținut că ordonanța a cărei constituționalitate este contestată are o evidentă finalitate de protecție a patrimoniului instituțiilor publice, ca o premisă indispensabilă a desfășurării activității lor în condiții optime și, prin aceasta, a îndeplinirii atribuțiilor ce le revin ca parte integrantă a mecanismului statului.

Art. 44 alin. (1) din Constituție, prin care se garantează creanțele asupra statului, nu precizează că aceasta presupune executarea lor de îndată, condițiile instituite în această materie prin ordonanță, chiar dacă afectează celeritatea procedurii, nu

contravin Constituției, ci urmăresc găsirea resurselor necesare pentru executarea obligațiilor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Buzescu & Co” — S.R.L. din București în Dosarul nr.8.225/300/2007 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 februarie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
 prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
 Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 229

din 4 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) și (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) și (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor din Ministerul Internelor și Reformei Administrative în Dosarul nr. 4.116/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin consilier juridic Marina Moise, cu delegație la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.548D/2007, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Lucia Florescu în Dosarul nr. 1.749/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat Luminița Mareș, cu delegație la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele susmenționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentanții părților prezente sunt de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.548D/2007 la Dosarul nr. 1.423D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Direcției Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor din Ministerul Internelor și Reformei Administrative solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) pentru motivele invocate la instanța de judecată. Cât privește excepția referitoare la prevederile art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004, arată că la data invocării ei nu fusese pronunțată Decizia Curții Constituționale nr. 797/2007, prin care au fost declarate neconstituționale.

Referitor la art. 11 alin. (2) din legea criticată, menționează că acesta a fost modificat anterior sesizării, astfel că cererea a rămas fără obiect.

Reprezentantul autorului excepției ridicate în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.548D/2007 solicită Curții să se pronunțe cu privire la dispozițiile de lege modificate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, cât privește dispozițiile art. 7 alin. (3), și ca devenită inadmisibilă, cât privește dispozițiile art. 7 alin. (7) care au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții nr. 797 din 27 septembrie 2007, precum și ale art. 11 alin. (2), care au fost modificate ulterior sesizării Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 26 septembrie 2007 și din 24 septembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 4.116/2/2006 și nr. 1.749/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (3) și (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepțiile au fost invocate de Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor din Ministerul Internelor și Reformei Administrative și de Lucia Florescu în dosarele menționate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susțin următoarele: art. 7 din lege, care condiționează admiterea acțiunii în contencios administrativ de respectarea unor proceduri administrative ce pot fi efectuate doar într-un anumit termen — nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului —, și introducerea acțiunii — nu mai târziu de un an de la data emiterii actului —, constituie „o încălcare a inalienabilității bunurilor care aparțin proprietății publice”, prevăzută de art. 136 alin. (4) din Constituție; „inalienabilitatea bunurilor aparținând proprietății publice nu poate fi restrânsă prin lege, pe de altă parte, inalienabilitatea nu poate fi asigurată dacă mijloacele judiciare de a o apăra sunt limitate de către legiuitorul ordinar sau organic prin supunerea unor termene sau condiții”; „un bun aparținând domeniului public nu este inalienabil dacă el poate fi uzurpat de un terț și acesta își poate consolida titlul său prin simpla trecere a timpului”. Termenul de 6 luni de la data emiterii actului, instituit de art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004, contravine art. 21 și 52 din Constituție, prin aceea că după trecerea unei perioade mai mari de 6 luni actul administrativ susceptibil de a fi declarat nul este inatacabil, sub aspectul legalității, în disprețul legii, iar persoana vătămată într-un interes legitim nu poate obține recunoașterea acestuia. În legătură cu art. 11 alin. (2) din legea criticată, „creează diferențe între drepturile procesuale ale părților față de terți”, întrucât părțile cunosc actele administrative care îi privesc încă de la emiterea lor, pe când terții nu au această posibilitate decât de la data luării la cunoștință a actului nelegal, care, dacă a fost întocmit

fraudulos, fiind ascuns atât el, cât și efectele produse, nu mai poate fi atacat din motive obiective. Se încalcă astfel art. 21 alin. (2) din Constituție, deoarece „actele administrative emise în disprețul legii și servind unor interese private” nu mai pot fi atacate ca nelegale.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, „neputându-se constata existența vreunei discriminări în sensul prevederilor Constituției României”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 „este constituțional, întrucât legiuitorul este cel abilitat să stabilească condiții de exercitare a acțiunii și termenele în care aceasta poate fi înaintată instanței.”

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în acord cu dispozițiile constituționale, neîncalcând principiul liberului acces la justiție. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, de exemplu, deciziile nr. 123/2007 și nr. 409/2007.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 este inadmisibilă — în temeiul art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992 —, deoarece art. 7 alin. (7) din lege a fost declarat neconstituțional prin Decizia Curții nr. 797/2007, și art. 11 alin. (2) a fost modificat „în substanța sa” prin Legea nr. 262/2007, iar excepția privind neconstituționalitatea art. 7 alin. (3) din aceeași lege este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile părților și ale reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. (3) și (7) și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare. Art. 11 alin. (2) din lege a fost modificat prin art. I pct. 16 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007.

— Art. 7 alin. (3) și (7) prevăd: „(3) Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7). [...]”

(7) Plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste

termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție.”;

— Art. 11 alin. (2) prevede: „(2) Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ individual, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii procesului-verbal de conciliere, după caz.”

Alin. (1), la care se face trimitere, prevede: „(1) Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual, a unui contract administrativ, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la:

- a) data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă;
- b) data comunicării refuzului nejustificat de soluționare a cererii;
- c) data expirării termenului de soluționare a plângerii prealabile, respectiv data expirării termenului legal de soluționare a cererii;
- d) data expirării termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), calculat de la comunicarea actului administrativ emis în soluționarea favorabilă a cererii sau, după caz, a plângerii prealabile;
- e) data încheierii procesului-verbal de finalizare a procedurii concilierii, în cazul contractelor administrative.”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 136 alin. (2) — „Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale” și alin. (4) — „Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică”, art. 21 privind Accesul liber la justiție și ale art. 52 referitor la Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea Constituțională constată următoarele:

Dispozițiile art. 7 alin. (7) din legea criticată au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții nr. 797 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 19 octombrie 2007. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a art. 7 alin. (7) din Legea nr. 554/2004 urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, având în vedere prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, coroborate cu cele ale alin. (6) din același articol, în sensul că excepția este inadmisibilă dacă este contrară alin. (3), precum și pentru că în cauză încheierea de sesizare a Curții este anterioară publicării în Monitorul Oficial a deciziei menționate, despre a cărei existență nici autorul excepției și nici instanța judecătorească nu puteau avea cunoștință.

Cât privește art. 11 alin. (2) din lege, anterior sesizării Curții Constituționale, acest text a fost modificat prin art. I pct. 16 din Legea nr. 262/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007, astfel că, în actuala redactare, stabilește ca dată de referință pentru calcularea termenului de decădere de un an data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii

procesului-verbal de conciliere, după caz. Așadar, soluția criticată a fost eliminată, în sensul că termenul de un an nu se mai calculează prin raportare la data emiterii actului administrativ atacat. Întrucât textul de lege inițial criticat a căpătat, prin modificările aduse, o altă configurație juridică, și această excepție a devenit inadmisibilă. În acest sens a statuat Curtea Constituțională și prin Decizia nr. 795 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 22 octombrie 2007, într-o cauză în care cu privire la art. 11 alin. (2) erau formulate aceleași motive de neconstituționalitate.

În plus, în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.423D/2007, autorul excepției mai invocă și neconstituționalitatea art. 7 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, motivată prin încălcarea art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, prin aceea că „inalienabilitatea bunurilor aparținând proprietății publice nu poate fi restrânsă prin lege, pe de altă parte, inalienabilitatea nu poate fi asigurată dacă mijloacele judiciare de a o apăra sunt limitate de către legiuitorul

ordinar sau organic prin supunerea unor termene sau condiții”. În realitate însă este citat alin. (1) al art. 7, potrivit căruia, „Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.” Din analiza susținerilor formulate nu rezultă existența vreunei incidențe între textul de lege criticat [fie el alin. (1) sau alin. (3) al art. 7 din Legea nr. 554/2004], care dispune cu privire la procedura prealabilă sesizării instanței de contencios administrativ competente, și art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, referitor la dreptul de proprietate publică. Situația de fapt, precum și modul în care sunt aplicate prevederile de lege criticate nu reprezintă aspecte de constituționalitate și nu pot fi soluționate de Curtea Constituțională.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor din Ministerul Internelor și Reformei Administrative în Dosarul nr. 4.116/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (7) din aceeași lege, excepție ridicată de același autor în dosarul aceleiași instanțe.

3. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, excepție ridicată de Direcția Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor din Ministerul Internelor și Reformei Administrative în Dosarul nr. 4.116/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și de Lucia Florescu în Dosarul nr. 1.749/2/2007 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 238
din 4 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” S.A. din Pitești în Dosarul nr. 968/1.259/2007 al Tribunalului Comercial Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 16D/2008, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică ridicată de același autor în Dosarul nr. 1.261/1.259/2007 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 16D/2008 la Dosarul nr. 1.638 D/2007, având în vedere faptul că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a dosarelor menționate, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 16D/2008 la Dosarul nr. 1.638D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 octombrie 2007 și din 13 decembrie 2007, pronunțate în dosarele nr. 968/1.259/2007 și nr. 1.261/1.259/2007, **Tribunalul Comercial Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din București în cadrul soluționării unor acțiuni având ca obiect soluționarea unor cereri de ordonanță președințială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât instanțele de judecată au dreptul să dispună suspendarea unei hotărâri a adunării generale a acționarilor (AGA) fără ca reclamantul să fie obligat la plata unei cauțiuni, ceea ce face posibilă șicanarea acționarilor majoritari de către acționarii minoritari și producerea de prejudicii care nu mai pot fi reparate.

Tribunalul Comercial Argeș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, în eventualitatea producerii unui prejudiciu, acționarii majoritari pot fi dezdăunați pe calea dreptului comun, astfel că dreptul acestora de proprietate nu este încălcat.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate permit instanței de judecată ca, ținând seama de circumstanțele cauzei, să aprecieze asupra caracterului eventual șicanatoriu al cererii de suspendare a hotărârii adunării generale contestate și să

stabilească o cauțiune de natură să descurajeze exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, iar depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii acțiunii în anulare a hotărârilor luate de adunarea generală a acționarilor, partea interesată va putea cere și obține despăgubiri pentru pagubele suferite datorită întârzierii executării hotărârii respective.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, potrivit căreia „*Președintele, încuviințând suspendarea, poate obliga pe reclamant la o cauțiune*”.

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat cu privire la dispozițiile criticate — raportate la prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2) —, prin Decizia nr. 1.124/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 11 decembrie 2007. Cu acel prilej, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate sunt norme de procedură a căror stabilire este, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, de competența autorității legiuitoare.

De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile art. 133 alin. (1) și (2) din Legea nr. 31/1990 permit instanței de judecată ca, ținând seama de circumstanțele cauzei, să aprecieze asupra caracterului eventual șicanatoriu al cererii de suspendare a hotărârii adunării generale a acționarilor contestate și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale. Totodată, depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii acțiunii în anulare a hotărârilor luate de adunarea generală a acționarilor, partea interesată va putea cere și obține despăgubiri pentru pagubele suferite datorită întârzierii executării hotărârii respective.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 133 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Astra” — S.A. din Pitești în dosarele nr. 968/1.259/2007 și nr. 1.261/1.259/2007, ambele ale Tribunalului Comercial Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 311 din 13 martie 2008

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Morusca în Dosarul nr. 8.823/233/2006 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 octombrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 8.823/233/2006, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 337 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Valentin Morusca în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 referitoare la *Dreptul la*

apărare, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) referitoare la egalitatea, unicitatea și imparțialitatea justiției, deoarece acordă numai procurorului dreptul de a cere extinderea procesului penal cu privire la o altă persoană.

Judecătoria Galați arată că, potrivit dispozițiilor legale criticate, extinderea procesului penal cu privire la alte persoane nu poate fi făcută decât la cererea procurorului, astfel încât acesta este cel care conduce practic procesul penal în faza de cercetare judecătorească, și, chiar dacă judecătorul are rol activ, el nu poate dispune această extindere.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care a făcut trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu sunt de natură să îngreuească dreptul părților la un proces echitabil și de a beneficia de toate drepturile și garanțiile menite să le asigure dreptul la apărare. Mai mult, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, astfel încât legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală, cu denumirea marginală *Extinderea procesului penal cu privire la alte persoane*, care au următorul conținut: „În cursul judecății, când se descoperă date cu privire la participarea și a unei alte persoane la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală pusă în sarcina inculpatului sau date cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o altă persoană, dar în legătură cu fapta inculpatului, procurorul poate cere extinderea procesului penal cu privire la acea persoană.

Dispozițiile art.336 se aplică în mod corespunzător.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Morusca în Dosarul nr. 8.823/233/2006 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 martie 2008.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București, C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul de vânzări și informare, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

